

NORDLANDETS ROS; VILDMARKSROMAN

Published @ 2017 Trieste Publishing Pty Ltd

ISBN 9780649126361

Nordlandets ros; vildmarksroman by James Oliver Curwood

Except for use in any review, the reproduction or utilisation of this work in whole or in part in any form by any electronic, mechanical or other means, now known or hereafter invented, including xerography, photocopying and recording, or in any information storage or retrieval system, is forbidden without the permission of the publisher, Trieste Publishing Pty Ltd, PO Box 1576 Collingwood, Victoria 3066 Australia.

All rights reserved.

Edited by Trieste Publishing Pty Ltd.
Cover @ 2017

This book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade or otherwise, be lent, re-sold, hired out, or otherwise circulated without the publisher's prior consent in any form or binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.triestepublishing.com

JAMES OLIVER CURWOOD

**NORDLANDETS ROS;
VILDMARKSROMAN**

NORRLANDETS ROS

VILDMARKSROMAN

AV

JAMES OLIVER CURWOOD

BEMYNDIGAD ÖVERSÄTTNING AV

ERIK KARLHOLM

STOCKHOLM
VÅRT HEMS FÖRLAG

STOCKHOLM 1922
ÅHLÉN & HOLM A.-B. BOKTRYCKERI

PS
3505
C949f l5

I.

»Sånt hår! Såna ögon! Vilken hy! Skratta om du vill, Whittemore, men jag svär att hon är den vackraste flicka jag någonsin kastat ögonen på.»

Det låg en konstnärs entusiasm över Gregsons känsliga flickansikte, när han tittade bort över bordet och tände en cigarrett.

»Och hon ville inte ge mig så mycket som en blick en gång när jag starrbligade», tillade han. »Jag kunde inte hjälpa det. Jag skall göra ett helsidesomslag åt Burke i morgon. Burke är galen i vackra fruntimmer på omslaget till sitt magasin. Men vad tusan skrattar du åt, karl?»

»Inte precis åt det här fallet, Tom», ursäktade sig Whittemore. »Jag undrade bara — — —.»

Hans blickar vandrade tankfullt runt den lilla kojans anspråkslösa inre, upplyst av en ensam oljelampa, som hängde ner från en tvärbjälke i taket, och han visslade sakta.

»Jag undrade», fortsatte han, »om du någonsin kommer att kunna gå över ett torg utan att se 'en av de vackraste varelser på jorden'. Den senaste träffade du i Rio Piedras, var det inte så, Tom? En spansk flicka eller var hon kanske kreolska? Jag tror jag har ditt brev kvar fortfarande och jag skall läsa upp det för dig i morgon. Jag blev inte alls överraskad. Det finns vackra kvinnor nere i Porto Rico. Men jag trodde inte att du satt inne med behövlig energi för att spåra upp en här uppe i vildmarken.»

»Den här slår alla ur brädet», svarade artisten och slog askan från sin cigarrettspets.

»Till och med flickan från Valencia?»

Philip Whittemore skrockade belåtet när han lutade över bordet sitt vackra, av sol och vind bronserade ansikte, upplyst av lampskenet.

Gregson böjde sig fram för att möta honom. Han var en fullständig kontrast till kamraten med sitt runda ansikte, sina lena kinder, långa och smala händer och nästan kvinnliga kroppsbyggnad. De båda männen skakade hand för tjugonde gången under kvällen.

»Jag har inte alls glömt Valencia», skrattade artisten och spärrade upp ögonen. »Men Herre Gud, vad jag är glad att se dig igen, Phil. Det är som hundra år sedan vi voro ute och agiterade upp gamle Ned tillsammans, och ändå är det inte tre år sedan vi kommo tillbaka från Sydamerika. Valencia! Skola vi någonsin glömma den tiden? Då Burke för en månad sedan för första gången refuserade en teckning av mig och sade: 'Tom, ditt arbete börjar tyda på att du behöver vila', tänkte jag genast på Valencia, och jag började så intensivt längta tillbaka till dessa gamla tider, då du och jag så när hade ställt till med revolution och på ett hår när förlorat våra skalper, att jag satt fullständigt slö och överksam under en hel vecka. Herre Gud, vad jag minns den tiden väl! Du klarade dig genom att slåss och jag klarade mig tack vare en vacker flicka.»

»Och din energi», skrattade Whittemore och tryckte den andres hand. »Det var då, som jag kom på det klara med, att du är den mest energiske man i världen, Gregg. Men har du någonsin fått reda på, vad som blev av donna Isobel?»

»Hon förekom två gånger i Burkes, den ena gången som 'De södra republikernas gudinna' och den andra gången som 'Flickan från Valencia'. Hon gifte sig med den där för-

baskade plantageägaren i Carabobo, och jag tror att de äro lyckliga.»

»Jag vill minnas, att där fanns andra», fortsatte Whittemore med spelat allvar. »Det fanns en i Rio, som du svor på skulle bereda din lycka, om du kunde förmå henne att sitta för dig, och vars man höll på att ränna sex tum stål i kroppen på dig, därför att du sagt så till henne, när jag kom till och förklarade, att du var ung och ofördärvad och förresten inte riktigt klok.»

»Och allt det där sa' du med knytnävarna», utbrast Gregson förtjust. »Herre Gud, det var verkligen en riktig storsmocka! Jag kan se kniven än i dag. Jag hade just börjat på med mitt fadervår, då — pang! karlen föll till marken. Och han förtjänade det. Jag hade inte sagt något, som var orätt. På min allra bästa spanska frågade jag henne, om hon ville sitta för mig, och det måtte väl för katten inte vara något att bli förolämpad för! Förresten var hon stilig.»

»Naturligtvis», instämde Whittemore, »om jag minns rätt var hon 'den älskligaste varelse du någonsin sett'. Och sedan kom det flera. Ett helt tjog allraminst, den ena älskligare än den andra.»

»De betyda livet för mig», sade Gregson med större allvar än förut. »Kvinnor är det enda jag kan rita, och rita väl. Jag tror att en tidningsutgivare skulle vara galen, om han bad mig göra en teckning, som inte innehöll en vacker kvinna. Gud välsigne dem, jag hoppas att jag alltid skall se på dem med samma ögon. När jag inte längre kan se det vackra hos en kvinna, då vill jag dö.»

»Och du kommer alltid att se det i den superlativaste grad.»

»Naturligtvis. Om hon saknar någonting, såsom till exempel donna Isobel saknade färg, så inbillar jag mig, att detta finns i alla fall, och så är hon fulländad. Men den här, som

jag såg i kväll, är utan vank och lyte. Allt vad jag nu skulle vilja veta är, vem tusan hon kan vara.»

»Och var man kan finna henne, och om hon vill sitta för en Burke, och en studie för din årligen återkommande realisation», ifyllde Whitemore. »Är det inte så?»

»Alldeles precis. Du har en naturlig fallenhet att slå huvudet på spiken, Phil.»

»Men Burke har ju sagt åt dig att vila.»

Gregson räckte fram sina cigarretter.

»Ja, Burke är en hygglig, poetisk gammal själ, som fasar för spindlar, ormar och skyskrapor. Han sade till mig: 'Greg, gå och sök upp naturen på någon lugn, avsides belägen plats och glöm allting under fjorton dagar utom dina kläder och ett halvt dussin öllådor'. Vila! Natur! Öl! Tänk dig alla dessa härligheter, Phil, medan jag drömde om Valencia och donna Isobel och platser, där naturen far fram alldeles som om hon druckit champagne livet igenom. Ditt brev kom precis i rättan tid.»

»Det var lite nog jag sade i det», svarade Philip hastigt, reste sig och började gå fram och tillbaka på golvet i hyddan. »Jag lovade dig spännande äventyr och bad att du skulle komma till mig. Och varför? Därför — — —»

Han vände sig hastigt om och fixerade Gregson över bordet.

»Jag ville att du skulle komma, därför att vad som hände där nere i Valencia och Rio inte är någonting annat än rena rama bagateller mot det helvete, som snart nog kommer att braka loss här uppe, och jag är i behov av hjälp. Förstår du? Det är inte något skoj den här gången. Om jag någonsin haft behov av en som kan slåss, så är det nu. Det var därför jag skickade bud på dig.»

Gregson sköt tillbaka sin stol och reste sig. Han var ett huvud kortare än den andre och nästan spinkig till växten. Men det fanns någonting i hans kalla gråblå ögon och en

sällsam fasthet omkring hakan, som tvingade en att betrakta honom två gånger och korrigera det första omdömet. Hans långa och smala fingrar slöto sig som stål omkring Philips.

»Nu har du kommit fram till affärerna, Phil», utbrast han. »Jag har väntat med Jobs tålmod, eller med lilla Bobby Tucketts, om du minns honom, som började kurtisera Minnie Sheldon för 7 år sedan och gifte sig med henne dagen efter jag fick ditt brev. Jag var alldeles för angelägen att komma underfund med allt som du inte skrivit för att kunna bevista bröllopet. Jag försökte läsa mellan raderna, men misslyckades komplett. Jag har funderat hela tiden ända från Le Pas och jag funderar fortfarande. Du har kallat på mig, jag har kommit. Hur är det fatt?»

»Det ser nog lite besynnerligt ut till en början, Gregson», skrattade Whittemore och tände sin pipa. »Det kommer att bli en chock för din estetiska smak. Titta!»

Han tog Gregsons arm och ledde honom ut genom dörren. Den kalla, nordliga himlen lyste av stjärnor. Hyddan med dess stockar, vilka voro till hälften gömda av vissnande grönska, som klängt sig upp under sommaren, var byggd på toppen av en av dessa vindbestrukna åsar, vilka i den avlägsna nordnen kallas för berg. En ändlös vildmark, vit och grå, med stjärnbelysta grantoppar, som mörknade i fjärran, bredde sig så långt ögat nådde. Någonstans långt bort ifrån kom det dova, gråtande, monotona ljudet av bränningar, som slog mot en strand. Philip lade ena handen på Gregsons axel och pekade med den andra in i den ljudlösa ödemarken, som stirrade emot dem.

»Det finns inte så värst mycket mellan oss och Ishavet, Gregson», sade han. »Ser du det där ljuset där borta? Det liknar en stor eld, som ena minuten håller på att slockna för att i den nästa flamma upp igen? Erinrar dig inte detta om den natt, då vi gävo oss iväg från Carabobo, när donna Isobel pekade ut vägen för oss och månen gick upp över